

μαζί σας. Η προσευχή μου είναι να στέκομαι μπροστά σας και δίπλα σας, να ηγούμαι με το παράδειγμα και τις παραινήσεις μου και να σας διακονώ με πνεύμα θυσίας. Ας προχωρήσουμε μαζί ως Σώμα Χριστού και σώμα πιστών, ως μία ενωμένη Αρχιεπισκοπή και Εκκλησία και ως μία πολύτιμη Επαρχία του πανσέπτου Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Δεν μπορώ να σκεφτώ ανώτερη και τελειότερη κλήση για το βίο μου από το να είμαι μαζί σας στις χαρές και στις λύπες σας, στις επιτυχίες και στις δοκιμασίες σας. Η καρδιά μου είναι έτοιμη, σταθερή και πρόθυμη να σας υπηρετήσω κάθε στιγμή και σε κάθε περίπτωση. Από τους πολλούς τομείς που έχουν ανάγκη άμεσης ποιμαντικής φροντίδας, θα ήθελα να υπογραμμίσω τη διακονία της αγάπης προς τη νεολαία μας, την ενίσχυση της θεολογικής μας εκπαίδευσης, καθώς επίσης και την ολοκλήρωση της ανέγερσης του Ιερού Ναού στο “Σημείο Μηδέν”. Σε όλους αυτούς τους τομείς, ζητούμε –πέρα και πάνω από οτιδήποτε άλλο– τη δύναμη και τη στήριξη της χάριτος του Θεού, διότι “ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες” (Ψαλμ. 128, 1).

Υπάρχει ένα πολύτιμο μάθημα και ένα διαρκές ὄραμα σχετικά με την ηγεσία ως διακονία που μου μετέδωσε ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης και αυτό ἐγκρίνεται στη σημασία να κτίζουμε γέφυρες και να δημιουργούμε σχέσεις. Τέτοιου είδους σύνδεσμοι αποτελούν αυτό που στην πραγματικότητα είναι η Εκκλησία. Κανείς μας δεν γεννιέται και δεν αναπτύσσεται σε κενό. Ειδικότερα, στην Ορθόδοξη Εκκλησία αναπνέουμε και κληρονομούμε τον πλούτο μιας μακράς και ιερής παράδοσης. Αυτό σημαίνει ότι οι Επίσκοποι είναι εις διαδοχήν πίστεως των Αποστόλων. Πραγματική πρόδος στην Εκκλησία υπάρχει, όταν υφίσταται ακατάλυτη αποστολική συνέχεια. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε τους προπάτορες και τους πατέρες μας, τους πατριάρχες και τους προφήτες, τους αποστόλους και διδασκάλους, τους αγίους και τους μάρτυρες, τους ομολογητές και τους ασκητές – όλους εκείνους τους άνδρες και τις γυναίκες, γνωστούς και αγνώστους, που ἔθεσαν τα θεμέλια της Εκκλησίας και ἀνοίξαν το δρόμο ὥστε εμεῖς να ἀνήκουμε στο Σώμα του Χριστού.

Αυτό σημαίνει για μια Εκκλησία να κοιτάζει πίσω στις παραδόσεις της και να προσβλέπει στο να μοιραστεί τους θησαυρούς της θεμελιώνοντας τις ρίζες της στα τοπικά περιβάλλοντα και τις τοπικές συνθήκες. Αυτό σημαίνει να δημιουργεί συνδέσμους μεταξύ του παγκόσμιου και του περιφερειακού, προκειμένου να αντανακλάται το παγκόσμιο στο τοπικό. Αυτό, τελικά, σημαίνει να ενσωματώνει τα πολιτιστικά και πνευματικά στοιχεία μιας ζωντανής κοινότητας. Τότε θα μπορέσουμε να απευθύνουμε τη γλώσσα του ουρανού στην πραγματικότητα αυτού του κόσμου. Γιατί τότε μπορούμε να μεταφράσουμε τον αιώνιο λόγο του Θεού με έναν τρόπο που πραγματικά μεταμορφώνει την παροδική φύση του κόσμου. Πώς, όμως, θα προετοιμαστούμε και θα ανταποκριθούμε σ’ αυτή την κλήση;

Πρώτον, αν θέλουμε να είμαστε πιστοί στις ευαγγελικές μας ρίζες και τις πνευματικές μας παραδόσεις, πρέπει να είμαστε μία Εκκλησία που αγκαλιάζει τους νέους μας, που αγκαλιάζει τους ξένους, που αγκαλιάζει όλα τα μέλη

της κοινότητάς μας και της χώρας μας. Οι νέοι μας αντιμετωπίζουν έναν συνεχώς αυξανόμενο καταγίγισμο πληροφοριών και μία άνευ προηγουμένου πρόσβαση στη γνώση. Η Εκκλησία, δηλαδή όλοι μας, πρέπει να είναι έτοιμη να συναντήσει τους νέους ανθρώπους εκεί που ζούνε και εκεί που μαθαίνουν: στις κοινότητές μας, στους χώρους των κολλεγίων με ὄλο το φάσμα των μέσων κοινωνικής δικτύωσης που ἔχουμε στη διάθεσή μας. Δεν μπορούμε να χάσουμε χρόνο και δεν μπορούμε να περιμένουμε να ἔρθουν οι νέοι σε μας. Πρέπει να τους προσφέρουμε μία γεύση της μυστηριακής ζωής, του ζωντανού Σώματος του Χριστού. Πρέπει να τους καλωσορίσουμε και να τους αγκαλιάσουμε, συναντώντας τους –ὡπως ἔκανε ο ἴδιος ο Κύριος με τους μαθητές Του– με τους ὀρους τους, με τις καρδιές τους και με τους τρόπους τους.

Δεύτερον, η διακονία μας προς τη νεολαία και το μήνυμά μας προς τον κόσμο πρέπει να στηριχτούν στην ανάπτυξη και επέκταση της Θεολογικής μας Σχολής, που είναι η καρδιά της εκπαίδευσης του κλήρου και της διαμόρφωσης ηγετών για την Αρχιεπισκοπή μας, αλλά και πέραν αυτής. Δεν θα λησμονήσω ποτέ το εξαιρετικό ἐξάμηνο που πέρασα διδάσκοντας στη Θεολογική Σχολή του Τιμίου Σταυρού την ἀνοίξη του 2004. Βλέπετε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί και ἀδελφές, οι προκλήσεις της διοίκησης της Εκκλησίας δεν είναι απλώς κοσμικές ανησυχίες. Αγγίζουν τη βαθύτατη ανταπόκρισή μας στην κοινωνία των δώρων που ἔχουμε λάβει ἀπὸ το Θεό. Με ὅλη τη σημασία της φράσης, εἴμαστε ὄλοι διάκονοι! Εἴμαστε ὄλοι υπεύθυνοι διαχειριστές των πόρων των πιστών. Και αν αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις και τα ἐμπόδια ταπεινά και συλλογικά, τότε εἶμαι βέβαιος ὅτι θα τα ξεπεράσουμε. Ἄν ο Κύριος είναι η δύναμή μας και η σωτηρία μας –η παρηγοριά μας και ο φωτισμός μας– τότε οι πιο λαμπρές μέρες μας βρίσκονται σίγουρα μπροστά μας.

Τρίτον, καθώς ἴσταμαι σε τούτο το θρόνο –αντικρύζοντας ὄλους εσάς σ’ αὐτόν τον ὑπέροχο καθεδρικό ναό και ἀπευθυνόμενος σε πολύ περισσότερους ἀπὸ σας με τα μέσα των σύγχρονων επικοινωνιών– βλέπω την ιερή εικόνα και τα λείψανα του Ἁγίου Νικολάου του θαυματουργού. Επειδή ἀκριβώς πιστεύουμε στα θαύματα, επειδή ἀκριβώς ο Ἅγιος Νικόλαος θαυματουργεί και επειδή ἀκριβώς το ἴδιο το ὄνομα “Νικόλαος” σημαίνει “νίκη του λαού”, εἴμαστε σε θέση να επαναλάβουμε τα λόγια της προς Ρωμαίους ἐπιστολής, η οποία διακηρύσσει: “ἀλλ’ ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς” (Ρωμ. 8, 37).

Εἶναι αὐτή η νίκη και αὐτό το θαῦμα που ἐκπροσωπεῖ και συμβολίζει ο ναός του Ἁγίου Νικολάου στο Διεθνές Κέντρο Ἐμπορίου –ὄχι μόνο για την Αρχιεπισκοπή μας, ἀλλά και για την Πόλη της Νέας Υόρκης και στην πραγματικότητα για ὀλόκληρο το Ἀμερικανικό Ἔθνος. Την πικρή ἐκείνη μέρα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 χάθηκαν τόσες ἀνθρώπινες ζωές, προκλήθηκαν τόσα πολλά δεινά και ο μικρός ναός μας του Ἁγίου Νικολάου καταστράφηκε ὀλοσχερώς με την κατάρρευση των Δίδυμων Πύργων. Παρ’ ὅλα αὐτά, το μίσος ξεπεράστηκε με την ἐλπίδα, η βία με τη συγχώρηση και η ἀπελπισία με το ἔλεος, τη συμπόνια και την ἀγάπη.

Αποτελεῖ καθήκον και ὑποχρέωσή μας ὡς Ορθοδόξων Χριστιανῶν –ἀλλά ἐπίσης ευθύνη και δέσμευση ἀπέναντι στο Θεό και το λαό Του– να ὀλοκληρώσουμε και να ἀνοίξουμε τις θύρες του ναοῦ του Ἁγίου Νικολάου ὡς μία μαρτυρία και ἓνα ὄραμα για το τί είναι ἀρίστο και ὀμορφο σε ὄλους τους ἀνθρώπους της πίστες. Σας διαβεβαίω ὅτι η καρδιά μου είναι, ἐπίσης, ἔτοιμη και σταθερή γι’ αὐτό το καθήκον.

Αγαπητοί φίλοι, ἀδελφές και ἀδελφοί,

Σήμερα, γιορτάζουμε την ἀπόδοση της εορτής της Πεντηκοστής, κατὰ την ὀποῖαν η Ορθόδοξη Εκκλησία προσκαλεῖ ὄσους βαπτίσθηκαν και ἐνεδύθησαν το Χριστό να γίνουν παιδιά που καθοδηγούνται και φωτίζονται ἀπὸ το πυρ και τη δύναμη του Ἁγίου Πνεύματος, το ὀποῖο καλεῖ ὄλους τους ἀνθρώπους σε ἐνότητα ἀποβάλλοντας τις διαιρέσεις και τις ἀμφιβολίες τους. Ὀπως ψάλλουμε στο κοντάκιο της ἡμέρας: “Ἄς δοξάσουμε ὄλοι μαζί το Πανάγιο Πνεῦμα”. Και ὀπως διακηρύσσουμε στο κοινωνικό της ἡμέρας: “Τὸ πνεῦμα σου τό ἀγαθὸν ὀδηγήσει ἡμᾶς ἐν γῆ εὐθείᾳ” (Ψαλμ. 144, 10).

Ἀῦριο, με προσδοκία και ἀνυπομονησία θα μοιραστώ μαζί σας τη Θεῖα Ευχαριστία ἐπὶ τη εορτή των Ἁγίων Πάντων. Θα ἔχουμε την ευκαιρία να θυμηθούμε ὄλους τους Ἁγίους –τους ἀρχαιότερους, ὀπως ο Ἅγιος Νικόλαος ο θαυματουργός και τους νεότερους, ὀπως ο Ἅγιος Ἰάκωβος Τσαλίκης. Ταυτόχρονα, ὀμως, θα θυμηθούμε ὅτι ὄλοι ἔχουμε κληθεῖ να γίνουμε μέλη της κοινωνίας των Ἁγίων –συνταξιδιώτες σε τούτο το ὑπέροχο ταξίδι που ο Θεός με τόση χάρη και γενναιοδωρία προετοίμασε για μας σ’ αὐτή την Αρχιεπισκοπή, την Εκκλησία και τη χώρα.

Ἄς παραμείνουν, λοιπόν, οι καρδιές μας ἔτοιμες και σταθερές. Ἀμήν!

* (Πηγὴ: in.gr)

